

© Felipe Mena

TOT PELS DINERS

mammón

nao albet & marcel borràs

cleòpatra

iván morales

Donzena plaga

victoria szpunberg & david selvas

TOT PELS DINERS

La crisi econòmica actual ens ha obert la porta, als ciutadans, per preguntar-nos quina relació tenim amb els diners. En parlem més i més sovint, pensem en quin valor els donem en el conjunt de la nostra vida, en com ens empenyen o dificulten en el dia a dia, en com ens afecten.

La dimensió social del sistema en què estem immersos afecta doncs, directament, la intimitat de cadascú, la dimensió emocional. I aquesta dimensió és la matèria sensible per a la proposta que el Lliure va fer a **Nao Albet, Marcel Borràs, Iván Morales, David Selvas** i **Victoria Szpunberg**. Després de mesos de treball, la trilogia **TOT PELS DINERS** n'és el resultat.

Amb **Mammón, Cleòpatra** i **L'onzena plaga** farem el mapa on són els límits íntims on allò que estem disposats a fer per diners. La cultura, l'entorn social i la vida de parella articulen temàticament els tres espectacles, units pel fil conductor on dels personatges, Dylan Bravo. Tots tres es presentaran consecutivament de l'abril al juny a l'Espai Lliure.

Un projecte en coproducció del **Teatre Lliure** i **La Brutal**

seguiu **#totpelsdiners** al twitter

TOT PELS DINERS 1. Mammóncreació i direcció **Nao Albet i Marcel Borràs**

Espai Lliure - del 10 al 26 d'abril

intèrprets **Nao Albet / Javier Beltrán / Paula Blanco / Marcel Borràs / Mima Riera / Manel Sans**escenografia i vestuari **Jose Novoa** / caracterització **Paula Ayuso** / il·luminació **Adrià Pinar** / so **Igor Pinto** / realització documental **Guillermo A. Chaia**ajudant de direcció en pràctiques **Gerard Guerra** / meritori d'escenografia **Marc Salicrú**producció executiva **La Brutal**coproducció **Teatre Lliure i La Brutal****17/04 col·loqui** després de la funció / segueix **#mammon** al twitter

Disputes de poder i de sang tot anhelant supremacia, tots morts jaureu al fang quan el sol acomiadi el dia.

Prop de l'antiga Khalpe (l'actual Alep), al bell mig d'una vall plena de coves a vessar de pedres precioses, dues famílies conviuen en harmonia, admirant la bellesa natural d'aquests minerals tal com els nens contempnen el caminar d'un cavall: sense voler dominar-ne cap petjada. Però amb l'arribada d'un home misteriós, la pau és alterada i apareixen odís i rancúnies entre els hereus de cada família.

Mammó, que en arameu significa «riquesa» i en hebreu «tresor», és per als cristians el dimoni de l'avarícia i era pels fenicis el Déu de la bonança. El relat mitològic d'aquesta figura ens servirà per abordar la qüestió de la Síria actual, un país immers en una de les guerres més cruels del nostre segle.

notes del diari d'assaig

6 de novembre de 2013 Ens han confirmat que el Burgtheater de Viena i el Teatre Lliure accepten produir *Mammón*. Sembla que a Barcelona l'espectacle formarà part d'un cicle que reflexionarà entorn a l'ús dels diners (...) No puc estar més emocionat.

10 de gener de 2014 La tragèdia explica la transformació d'un grup d'humans honestos, respectuosos i solidaris en egoistes, malfiats i violents. I no és això, al cap i a la fi, el que els passa als homes que han decidit matar-se? O és que van néixer essent malvats? Aquesta pregunta em torna cada cop que recordo la meua estada a Síria. Cada cop que arriben notícies sobre com empitjora el conflicte, cada cop que penso en l'Abdul. I és la mateixa pregunta que hem de traslladar a l'espectador. Per què, arribats a un punt, decidim matar-nos els uns als altres? (...) *Mammó*, aquest mite, desconegut al nostre món occidental, ens ajuda a entendre com la corrupció acaba devorant els homes quan traspassen el límit dels excessos.

25 d'agost del 2014 Potser la ingenuïtat de *Mammó* quan pensa que pot ajudar els homes i protegir-los del seu tràgic destí és la mateixa que patim el Nao i jo pensant que amb el teatre podem modificar consciències (...) Però em temo que aquests espais potser són els últims reductes d'esperança i reflexió que ens queden.

25 de desembre de 2014 La música que ha creat el Nao és d'una sensibilitat admirable. Comptar amb el gran escenògraf Alfredo Baccheti i la reconeguda dissenyadora de vestuari Hekla Magnusdoitir és un luxe. Un quartet de músics. deu actors. Estructures de fins a nou metres d'alçada. Quina sort que el Burgtheater ens doni tants diners, els necessitarem.

TOT PELS DINERS 2. Cleòpatracreació i direcció **Iván Morales**

Espai Lliure - del 6 al 24 de maig

intèrprets **Anna Azcona / Clàudia Benito / Manel Sans**músic **Gato - GANG WOLF LIGHTNIN**escenografia i vestuari **Jose Novoa** / caracterització **Paula Ayuso** / il·luminació **Raimon Rius** / so **Mar Orfila** / coreografia **Oriol Pla**construcció d'escenografia **Xarli** / meritori d'escenografia **Marc Salicrú**producció executiva **La Brutal**coproducció **Teatre Lliure** i **La Brutal****15/05 col·loqui** després de la funció / seguïu **#cleopatra** al twitter

Dylan, després de viure quinze anys en una Babilònia de pecat i corrupció, torna a Barcelona per intentar retrobar-se amb els seus orígens i esperant desenganxar-se de la seva afició al sexe de pagament i a la coca. Acaba llogant una habitació a dues passes d'aquí mateix, al Poble Sec, al passeig de la Puríssima Concepció, a casa d'una dona peculiar, la Isabel. Ella rebrà en breu la visita inesperada de la filla que no va poder cuidar mai, la Paola, que porta una bossa Kipsta carregada de problemes.

Quan el David Selvas em va proposar participar en aquest cicle vaig sentir, més enllà òbviament de la alegria que suposa que confiïn en tu i tenir feina i tot plegat, una gran responsabilitat: què collons puc explicar jo a la gent sobre els diners?

No sóc economista ni polític ni sociòleg; a mi el que m'interessen són les persones i les històries que tenen lloc quan ens trobem els uns amb els altres. Tan senzill i tan complex. És cert que els diners tenen un gran protagonisme a les nostres vides, per tant em semblava lògic encetar un espectacle a partir d'aquest tema, però des d'on? Doncs, com sempre, des d'un mateix i el seu entorn. Sabent que estrenaríem a la sala de Montjuïc, vaig dedicar-me a passejar pels voltants del teatre, pel Poble Sec i pel meu propi barri, el Raval, preguntant-me per la microeconomia que pogués explicar bé les vides de la gent que m'envolta i de mi mateix. Crec que tenim la assignatura pendent d'intentar apropar més els teatres públics als veïnats a què pertanyen, i això em va portar a preguntar-me quin carrer era aquell que anaven tirant a terra i que jo veia cada cop que pujava a peu del Paral·lel al Lliure. A poc a poc, investigant, vaig anar aprenent coses de la història del Passatge de la Puríssima Concepció, un símbol molt particular dels canvis urbanístics del barri, i vaig decidir que seria precisament aquest l'escenari de la funció, que dedicaria aquesta obra al Poble Sec i als seus veïns, entre ells la meua família que encara viu al carrer de Lafont. La gent que vingui a veure *Cleòpatra* veurà una història que passa exactament a dues passes del teatre. Aquest serà el meu gra de sorra per intentar fer una cultura més horitzontal.

Visc darrera del carrer Robadors, per on passo cada dia més d'un cop, i convisc cada dia amb la prostitució de carrer. També, com gairebé qualsevol de la meua generació, estic acostumat a veure al meu voltant com el narcotràfic a petita escala és una activitat aparentment invisible però que conviu amb nosaltres d'una manera totalment normalitzada. En els intercanvis econòmics que suposen aquests dos negocis amagats vaig trobar un retrat molt concret, i per això amb possibilitats d'arribar a ser universal, de com som i en quin món vivim. Allò que amaguem és allò que més ens defineix, i aquelles activitats econòmiques que oficialment no existeixen potser ens poden explicar moltes coses.

Durant mig any he llegit llibres, blogs i he buscat persones que poguessin explicar-me directament la realitat d'aquests temes ara i aquí. Escoltant-les i mirant-les als ulls per entendre-les. He posat a prova els prejudicis que em pensava que no tenia per aprofundir en la realitat del nostre entorn. També tenia ganes d'explorar noves formes dramàtiques i perfeccionar idees que ja

havia posat en acció a *Sé de un lugar* o *Jo mai*, sense deixar d'interessar el públic habitual del Lliure. I al mateix temps, per a tots els implicats en el projecte general era molt important que les tres peces tinguessin una cohesió ja des del primer moment, així que he dedicat més temps de l'habitual a crear una estructura dramàtica ferma però complexa, que respongués a totes les necessitats. La paradoxa és que, finalment, a l'hora de posar-me a escriure el text m'he trobat deixant enrere tota aquesta feina més analítica i sociològica. Sol, a casa, davant de l'ordinador, només m'interessaven els personatges que havien començat a néixer després de tanta feina: La Isabel, el Dylan i la Paola. La seva vida, les seves emocions, i la seva manera maldestra d'estimar-se i d'apropar-se els uns als altres. Ara són els personatges els qui porten el pes de la responsabilitat moral a l'esquena. La meva feina torna a ser la de sempre: Buscar en la ficció allò que realment m'emociona de la vida real. He plorat, sol a casa, escrivint *Cleòpatra*, he embogit i m'he petat de riure, he ballat sense deixar d'escriure i m'he sentit tan sol i tan acompanyat com els seus personatges. Tant de bo que amb aquesta obra pugui compartir amb la gent una mica de tot allò que la Isabel, el Dylan i la Paola m'han regalat.

Iván Morales

TOT PELS DINERS 3. L'onzena plaga
de **Victoria Szpunberg** direcció **David Selvas**
Espai Lliure, del 4 al 21 de juny

intèrprets **Laura Aubert / Javier Beltrán / Paula Blanco / Pol López /
Mima Riera / Manel Sans / David Selvas / David Verdaguer**

escenografia i vestuari **Jose Novoa** / caracterització **Paula Ayuso** / il·luminació
Raimon Rius / so **Mar Orfila**

construcció d'escenografia **Xarli** / meritori d'escenografia **Marc Salicrú**

producció executiva **La Brutal**

coproducció **Teatre Lliure** i **La Brutal**

12/06 col·loqui després de la funció / seguïu **#onzenaplaga** al twitter

Una parella, que no es pot separar per qüestions econòmiques, intenta mantenir una aparença de normalitat fins que un element tòxic surt a la llum i revela la podridura de la seva quotidianitat més íntima.

Aquesta obra no vol parlar de la parella, sinó de com la estructura mercantil ho destrueix tot. Quan arriba l'onzena plaga, no et queda més remei que tancar bé les persianes, posar-te el Messies de Händel i cridar ben fort.

L'autora anglesa Sarah Kane comença la seva obra *Psicosis 4.48* amb unes frases inquietants que sovint em venen al cap:

(Silenci llarg) · Però tens amics (silenci llarg) · Tens molts amics. · Què ofereixes als teus amics perquè et donin tant de suport? (silenci llarg) · Què ofereixes als teus amics perquè et donin tant de suport? (silenci llarg) · Què ofereixes?

Aquest conjunt de rèpliques es repeteixen en un altre moment del text, la seva última confessió en forma de poema dramàtic que va escriure abans de suïcidar-se. El brot psicòtic que expressa Kane en la seva peça no es queda en la transmissió d'una experiència personal, sinó que transcendeix en una experiència social i col·lectiva, en la qual tots ens podem sentir representats d'alguna manera.

L'onzena plaga té alguna cosa a veure amb aquestes rèpliques, amb el fet que fins i tot l'oferta més íntima necessita sempre una demanda. Té a veure amb el preu que posem a les relacions personals, amb la idea del valor com a càlcul intercanviable i amb la manera com el sistema mercantil ha envaït les relacions més íntimes. La llei implacable del mercat, com una nova plaga que es globalitza. Al text bíblic, la desena plaga, la mort dels primogènits, és la més dura. Però com a dolor irreparable, es conté en el marc de la família, la famosa cèl·lula social que sosté la societat sencera. Sembla que en la nostra actualitat, aquesta cèl·lula ha entrat en una crisi oncològica irreversible, les formes tradicionals semblen enfonsar-se, les sòlides estructures són rosegades per un exèrcit de rates. Al Captiveri, l'últim gran càstig va convèncer el Faraó que el poble esclau obtingués la llibertat. Què hem d'oferir avui, i a qui, per obtenir-la?

Tornant a la implacable Sarah Kane: *Què ofereixes als teus amics perquè et donin tant de suport?*

Suggestivament, no sé gaire per què tot i que ho intueixo, la forma que ha adoptat *L'onzena plaga* se acostava més al teatre canònic: una història, una forma dramàtica progressiva, diàlegs, personatges i fins i tot el sentit de l'humor! Com si es donés un últim intent desesperat i grotesc d'agafar-se a uns pilars antics que estan a punt de trencar-se, potser aquesta és una manera de contrastar encara més la història amb el present, i de mostrar la melangia per unes estructures que oferien seguretat.

Victoria Szpunberg

activitats a l'entorn de TOT PELS DINERS

Quan vam començar a preparar el cicle **Tot pels diners**, una de les primeres coses que vam tenir clares va ser l'inevitable parcialitat a què ens condemnava qualsevol discurs econòmic. Sabíem que les tres obres que acabarien configurant el cicle, *Mammón*, *Cleòpatra* i *L'onzena plaga*, serien tres visions singulars i matisades artísticament del món dels diners. Però també sabíem que les possibles visions d'aquest món dels diners són pràcticament infinites. Per aquest motiu vam pensar que seria interessant plantejar, en paral·lel a les peces del cicle, una sèrie d'activitats que ajudessin el públic a eixamplar al màxim les seves perspectives. En definitiva, a evidenciar la multiplicitat de discursos i possibilitats existents, i fer entendre com cadascun d'ells respon, finalment, a un plantejament sobretot ideològic.

Sempre hem apostat per fer arribar el teatre a sectors d'espectadors cada cop més amplis. Creiem en un teatre que, sense abandonar el seu component lúdic, es compromet amb la societat que l'ha vist néixer i mogui a la reflexió, un teatre que converteixi cada espectador en alguna cosa més que en simple públic abstracte. Ens agradaria que els espectadors es poguessin convertir en còmplices privilegiats de les nostres aventures artístiques i que ens acompanyessin durant tot el procés creatiu, des de l'inici fins més enllà de l'estrena. Ara, gràcies a la complicitat i suport del **Teatre Lliure**, podem presentar aquest breu cicle d'activitats paral·leles que esperem que ajudin a viure l'experiència escènica.

Ferran Dordal

vestíbul de l'Espai Lliure

Videoinstal·lació abans de les funcions

Per tal que tots els espectadors puguin gaudir de les activitats a l'entorn del cicle, cada espectacle vindrà acompanyat d'una videoinstal·lació situada al vestíbul de l'Espai Lliure, que estarà activa just abans de l'inici de la funció. D'aquesta manera ens hem plantejat, dins la modèstia de les nostres possibilitats, obrir el cicle a altres formes d'expressió artística que enriqueixin la mirada del públic amb noves perspectives, diferents de les de l'escena. Els vídeos han estat realitzats per la videoartista **Mar Orfila**, i per a la seva realització s'ha comptat amb la complicitat de tot l'equip implicat a TOT PELS DINERS.

ÀGORA LLIURE . UPF

dissabte 18 d'abril . 19:30h. / Montjuïc - sala de premsa

Taula rodona: El valor dels diners

Tot i que sembla que cada cop les nostres vides es troben regides de manera més decisiva pels discursos econòmics, sovint són d'una abstracció tan elevada que bona part de la gent troba serioses dificultats per poder-los seguir i comprendre. Aquesta contradicció ens va dur a plantejar-nos la necessitat de recuperar l'interès pels discursos econòmics. Per aquest motiu, dins del marc de l'acord signat en els darrers mesos entre el **Teatre Lliure** i la **Universitat Pompeu Fabra**, hem volgut convidar alguns professors d'aquesta universitat perquè ens expliquin de manera distesa i plural quin és el valor dels diners en la societat contemporània. Els diners continuen tenint un valor concret, o s'han convertit definitivament en un concepte abstracte que ha escapat ja del tot del nostre control?

Moderarà la sessió **Alex Bosch**, periodista d'economia de Catalunya Ràdio.

dissabte 13 de juny . 17h. / Montjuïc . foyer Sala Fabià Puigserver

Partida simultània de Monopoly

Té alguna cosa a veure el clàssic *Monopoly* amb l'economia real? D'aquesta pregunta, feta a una colla d'economistes, en sorgeix aquesta particular sessió lúdica que pretén reflexionar sobre algunes de les variants que regeixen el funcionament del mercats. En aquesta experiència única, els espectadors comparteixen tauler amb experts economistes. El funcionament serà molt senzill. De manera simultània es jugaran diverses partides de *Monopoly*, cadascuna d'elles tutelada per un economista. Cada partida estarà regida per una variant normativa econòmica, lleugerament diferent de l'habitual. D'aquesta manera, serà possible veure com les diferents variants poden fer variar també i enormement el funcionament del mercat.

Activitat coordinada per **Ana Tur Prats** (Investigadora Postdoctoral del Departament d'Economia i Empresa de la Universitat Pompeu Fabra) i **Christian Fons-Rosen** (professor d'Econometria).